

Til nr. 5

I en række sager – eksempelvis sager om næring – kan lokale forhold spille en rolle for afgørelsen, uden at det kan siges, at der er tilbageholdt oplysninger, selv om disse forhold ikke er oplyst i anmodningen om bindende forhåndsbesked. Derfor bør de lokale skattemyndigheder have lejlighed til at se sagen før den endelige afgørelse.

Til nr. 6 og 7

For den foreslåede ordning taler samme grunde, som førte til vedtagelsen af lov nr. 267 af 27. maj 1981 om landsskatteretsdissenser – altså såvel hensynet til skatteyderens bedst mulige grundlag for at afgøre, om han skal påklage afgørelsen, som hensynet til skatteretsteoriens senere arbejde med vurdering af afgørelsen. Der er utvivlsomt også på andre områder end det af nærværende lovforslag omhandlede behov for, at 1981-landsskatteretsdissensordningen overføres til andre organer (ligningskommission, skatteråd, ligningsråd etc.).

Til nr. 8

Det må formodes, at ministeren på egen hånd vil lade afgørelser om forhåndsbesked offentliggøre på samme måde som landsskatteretskendelser bliver det, men spørgsmålet er så vigtigt, at kravet herom bør stå i lovtæksten:

Til nr. 9

Den forespørger, som enten afvises efter § 3, eller hvis sag trækker i langdrag hos ligningsrådet, skal ikke være retsløs.

Til nr. 10

Den forespørger, der vil have et hurtigt svar eller under alle omstændigheder stiler efter domstolsafgørelse, skal ikke forsinkes mere end 3 måneder af landsskatterettens »behandling«. Af hensyn til principielle sager giver ændringsforslaget skatteministeriet tilsvarende adgang til at fremskynde domstolsbehandling.

Til nr. 11

Hvis sagen først er anlagt ved enten vestre eller østre landsret, bør der ikke spildes tid på at få fastslået, om det skulle have været den anden landsret, sagen skulle være anlagt ved. For de sagsøgte i sager af denne karakter kan det ikke være nogen afgørende ulempe, om sagen føres i Viborg eller i København.

Til nr. 12

Konsekvens af ændringsforslag nr. 9.

Til nr. 13

Ordningen bør ikke medføre udgifter for andre skatteydere end dem, der gør brug af forhåndsbeskeds-instituttet.

Ændringsforslaget er udformet sådan, at skatteministeren – fra og med 1984 – kan graduere gebyret, så der skal betales mere for, hvad der typisk er tungere og mere ressourcekrævende sager end for mere enkle forespørgsler.

Når der ikke er foreslået særlige afgifter ved domstolsbehandling, beror det på, at der her gælder regler om retsafgifter og tilkendelser af sagsomkostninger.

Ændringsforslaget indebærer endelig udeladelse af den af ministeren foreslåede regel i lovforslagets § 7, sidste punktum, om, at ministerens afgørelse er endelig af spørgsmål om afgiftens størrelse; selv om sager af denne art nok vil være sjældne, kan der udmærket tænkes principielle problemer, hvor den sædvanlige borgerrets beskyttelse – grundlovens § 63 – bør være gældende.

Til nr. 14

Den foreslåede afgift på 1.600 kr. – reguleret efter udskrivningslovens § 4 – svarer i 1983 til 2.000 kr.

Forslagsstillerne mener, at en grundafgift af denne størrelse er passende. For at begrænse de administrative belastninger ved ordningen med bindende forhåndsbesked bør der ikke tilskyndes til, at borgerne retter henvendelse i sager af meget beskeden økonomisk betydning. Desuden må tages i betragtning, at en ordning uden en rimelig grundafgift kunne tilskynde enkelte skatteydere til at anvende ordningen med bindende forhåndsbesked som erstatning for normal advokat- og revisorbistand. Derfor er det omhandlede